

[Gottschalck-Hansen.]

imidlertid af den formening — det fremgår af det svar, udvalget har fået — at engagementet ikke kunne karakteriseres som „fællesdrift med andre selskaber“. Det er det, der forudsættes i den nævnte paragraf i vedtægterne. Dette må jo i nogen grad bero på en fortolkning, men hvis det mexikanske engagement ikke er udtryk for „fællesdrift“ med SAS, så ved jeg ikke, hvordan man skal karakterisere det.

Man kan efter min mening ikke fæste forøden lid til den ledelse, selskabet har. Det undrer mig, at den højtærede minister ikke kan indse, eller måske ikke vil indse, at der er begået fejl af hans repræsentanter i luftfartsselskabets ledelse.

Da forholdene omkring SAS-hotellet og engagementet i Mexiko er så klart belyst i den afgivne betænkning, som det nu har været muligt for udvalget at gøre det, og da jeg under første behandling omtalte — og også tog afstand fra — de dispositioner, som har fundet sted på de her nævnte områder, skal jeg ikke ved denne lejlighed fordybe mig yderligere i detaljer, men ganske enkelt pege på betænkningens ordlyd.

SASs fremtid bedømmes utvivlsomt forskelligt inden for de forskellige partigrupper. Også i mit parti er der divergerende meninger om, hvordan fremtiden vil tegne sig for SAS. En del af min gruppe nærer tiltro til, at de forestående vanskeligheder med hensyn til trafikrettigheder og økonomi ikke er større, end at de vil kunne stemme for lovforslaget. Det er min opgave som partiets ordfører — idet min partifælle det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) er forhindret i at være til stede — at meddele dette, ligesom jeg gerne loyalt vil prøve på at motivere, hvorfor de pågældende har dette synspunkt.

For det første tillægger de SASs betydning for Danmark så stor værdi, at de ville betragte som højst uheldigt, såfremt konsortiet skulle ophæves. Dertil kommer, at Scandinavian Airlines System efter deres mening tilfører Danmark store valutariske indtægter, samt at selskabet beskæftiger så mange mennesker — så vidt jeg erindrer, drejer det sig om 4 100 her i Danmark, hvortil kommer de udlandsbeskæftigede — og endelig mener den del af mit parti, der kan tilslutte sig lovforslaget, at konsortiet

er et værdifuldt udtryk for praktisk nordisk samarbejde. Dertil kommer yderligere, at selskabet udfolder en betragtelig reklame for de nordiske lande, derunder Danmark, ude i den store verden.

Jeg vil selvfølgelig ikke bestride disse synspunkter, men jeg kan ikke tillægge dem den samme store betydning. Det er rigtigt, at der flyves valuta ind i landet, men det modsatte er også tilfældet. I det rejse- og ferieglade folk, som vi tilhører, flyves der jo megen dansk valuta ud af landet til fremmede lande.

Hvad angår de mange, der er beskæftiget, melder der sig i øvrigt det spørgsmål, om ikke der måske er for mange ansat i SAS. Konsortiet ledes af en bestyrelse, der, hvis vi tager samtlige bestyrelsesmedlemmer i Norge, Sverige og Danmark, består af 30 medlemmer. Der er 5 administrerende direktører, 1 administrerende direktør og 4 administrerende vicedirektører o. s. v. Er det ikke et eksempel på dette gigantiske administrationsapparat? I Danmark er der, som jeg lige har nævnt, ansat 4 100, i Norge 2 100, i Sverige 5 200 og i udlandet 3 200, hvoraf nogle dog ikke er skandinaver. Man har altså i alt ansat 14 600 mennesker. Jeg føler mig nogenlunde overbevist om, at min karakteristik ved behandlingen af lovforslaget om statsgaranti til SAS i 1959, hvor jeg hævdede, at administrationen lå i overkanten, er både rigtig og holdbar. Ved den lejlighed sagde det ærede medlem hr. Horn, at min udtalelse lå i underkanten. Jeg tror ikke, jeg bliver udsat for denne bebrejdelse i den givne situation.

De vanskeligheder, såvel trafikale som økonomiske, der efter mit skøn tårner sig op for SAS i de kommende år, er mere alvorlige, end man kan overse på nuværende tidspunkt. Jeg er helt overbevist om, at der kun vil gå et ganske kort åremål, før vi oplever, at den til den tid værende minister for offentlige arbejder må henvende sig til folketinget for at anmode om ny statsgaranti eller — hvad værre er — tilskud til SAS. Vi er bundet af konsortialoverenskomsten indtil 1985, og vi må se i øjnene, at vi trods det ændringsforslag, som søger at placere ministerens ansvar, og den sikkerhed, som dette skulle indebære, gang på gang vil komme i den situation inden for